

29 Σεπτεμβρίου 2010: Μια νέα αφητηρία για ευρωπαϊκές κινητοποιήσεις

Το Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς συμμετέχει ενεργά στην Ευρωπαϊκή Ημέρα Απεργιών και Διαδηλώσεων, που διοργανώνεται από την Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Συνδικάτων στις 29 Σεπτεμβρίου. Αυτή η ημέρα μάς δίνει την ευκαιρία να φωνάξουμε όλοι και όλες μαζί ΟΧΙ στα μέτρα λιτότητας που επιβάλλουν ή σκοπεύουν να επιβάλλουν η Ευρωπαϊκή Ένωση, οι εθνικές κυβερνήσεις και το ΔΝΤ στον εργαζόμενο λαό.

Η κρίση δεν προκλήθηκε από τις “υπερβολές” κάποιας χώρας ή από την υποβάθμισή της από τους ιδιωτικούς οίκους αξιολόγησης. Παρόλα αυτά, είναι μεγάλη η ευθύνη των κυβερνήσεων εκείνων που δέχτηκαν να παραδώσουν τις οικονομίες τους στα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα.

Είναι κυρίως μια κρίση του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, που κυριαρχεί παγκοσμίως και έχει πλήξει ιδιαίτερα την Ευρώπη. Η ίδια η φύση της οικοδόμησης της Ευρώπης, υπό το νεοφιλελεύθερο δόγμα του “ελεύθερου και ανεμπόδιστου ανταγωνισμού”, όπως περιγράφηκε το 1992 στη Συνθήκη του Μάαστριχτ και ενισχύθηκε το 2007 με τη Συνθήκη της Λισσαβόνας, αποδείχτηκε κυρίαρχος παράγοντας δημιουργίας της κρίσης. Αντί της υποσχόμενης “εναρμόνισης”, οι αντιθέσεις οξύνθηκαν. Κάποια κράτη της Ε.Ε. οδηγήθηκαν σε πραγματική οπισθοχώρηση.

Η “θεραπεία μέσω της λιτότητας” δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να αποτελέσει λύση στα υπάρχοντα προβλήματα, αφού παρέχει ακόμη μεγαλύτερη δύναμη στην χρηματοπιστωτική αγορά, η οποία αποτελεί τον πυρήνα της κρίσης. Αντιθέτως, η λιτότητα μπορεί μονάχα να οδηγήσει στην ύφεση και να χειροτερεύσει την κατάσταση της εργασίας, των νοικοκυριών και των κρατών.

Μια σειρά από κυβερνήσεις στην Ευρώπη υιοθετούν ολοένα και πιο αυταρχικά και ανησυχητικά μέτρα, για να επιβάλλουν τις επιλογές τους ενάντια στη διογκούμενη αντίσταση. Αυτό σημαίνει την υπαγωγή της δημοκρατίας υπό επιτήρηση.

Μπορούμε να ξεπεράσουμε την κρίση των δημοσίων εσόδων

Μας είπαν ότι τα ταμεία είναι άδεια, σε μια προσπάθεια να δικαιολογήσουν τη σοβαρότητα της κατάστασης και την οπισθοχώρηση. Αυτή η λογική είναι...παράλογη! Η πραγματική δημοσιονομική κρίση είναι, πάνω απ' όλα, κρίση δημοσίων εσόδων. Η Ε.Ε. και οι κυβερνήσεις της πρέπει να διαχωριστούν από τη συνταγή “χρέη για τις κυβερνήσεις, σφίξιμο του ζωναριού για τους λαούς και κέρδη για τις μεγάλες δυνάμεις του κεφαλαίου”.

Μόνο η αντίθετη λογική μπορεί να φέρει λύσεις. Χρειάζεται να ενεργοποιηθούν νέα μέσα και γι' αυτό χρειάζεται μια ριζικά διαφορετική κατανομή του πλούτου. Τα δημόσια και κοινωνικά ταμεία θα γεμίσουν όταν υποχωρήσει η ανεργία, όταν αυξηθούν οι μισθοί και

τα εισοδήματα των νοικοκυριών και όταν αναγκαστούν να πληρώσουν οι κεφαλαιούχοι, όταν δηλαδή η φορολογία βασιστεί στην κοινωνική δικαιοσύνη.

Η οικονομική πολιτική πρέπει να σχεδιαστεί στη βάση του δημοσίου συμφέροντος και όχι του συμφέροντος της αγοράς. Αυτό που χρειάζεται, δεν είναι η αναγέννηση των χρηματοπιστωτικών αλλά των δημοσίων υπηρεσιών, που εξυπηρετούν τις λαϊκές ανάγκες, η αναγέννηση των κοινωνικά χρήσιμων δημοσίων και ιδιωτικών δραστηριοτήτων, της ποιότητας της εργασίας μέσω της υποχώρησης της εργασιακής ανασφάλειας που χτυπά τους εργαζόμενους και τις κοινωνίες.

Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) πρέπει να μπορεί να δανείζει στις κυβερνήσεις με χαμηλά επιτόκια, ώστε να απελευθερωθούν τα κράτη από την πίεση των χρηματοπιστωτικών αγορών.

Ένα βήμα προς της σωστή κατεύθυνση είναι και η φορολόγηση των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών. Επιπλέον, όμως, χρειάζεται και ο μετασχηματισμός του χρηματοπιστωτικού και του τραπεζικού τομέα, με τέτοιο τρόπο, ώστε η δραστηριότητά τους να ωφελεί την κοινωνική και οικολογική ανάπτυξη. Η χρήση του δημοσίου χρήματος πρέπει να βασιστεί σε δημοκρατικά κριτήρια και να ενδυναμώσει τη δημόσια και κοινωνική παρέμβαση, μέσω διαφανών διαδικασιών δημοσίου ελέγχου.

Θέλουμε μια Ευρώπη χτισμένη με δημοκρατία και αλληλεγγύη.

Βρισκόμαστε σε κρίσιμο σημείο της ταξικής σύγκρουσης στην Ευρώπη. Το κεφάλαιο δεν αλλάζει πρόσωπο- οι εκπρόσωποί του συγκροτούν μέτωπο εναντίον των λαών. Η βιαιότητα των μέτρων δείχνει πόσο αποφασισμένοι είναι. Οι κυβερνήσεις ακολουθούν την ίδια λογική και δεν ακούνε τους λαούς- περικόπτουν τα κοινωνικά και δημοκρατικά τους δικαιώματα.

Για να τους αντιμετωπίσουμε, χρειάζεται να συγκροτήσουμε μια κοινωνική και πολιτική δυναμική, ένα μέτωπο ευρωπαϊκής αλληλεγγύης, που θα προωθήσει εναλλακτικές λύσεις οι οποίες θα στηρίζουν και θα απαντούν στις κοινωνικές και οικολογικές ανάγκες. Σε αυτή την αντιπαράθεση, ενίσχυση της αλληλεγγύης σημαίνει πυροδότηση του αγώνα σε κάθε πόλη, σε κάθε εργασιακό χώρο και θεσμό, σε κάθε χώρα, γιατί κάθε φορά που αυτή η λογική θα αναγκάζεται να υποχωρήσει, αυτό θα μας ωφελεί όλους.

Δίνουμε τη μάχη “όλοι μαζί ενάντια στην ίδια λογική λιτότητας”, μέσα από την κοινή μας δράση σε ευρωπαϊκό επίπεδο, που ενθαρρύνει και δυναμώνει τις πολύμορφες αντιστάσεις και την αναζήτηση μιας εναλλακτικής στρατηγικής στην Ευρώπη.

Το Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς διαθέτει τις δυνάμεις του για τη δημιουργία αυτού του μετώπου. Χρειάζεται να οικοδομήσουμε ένα κοινωνικό μοντέλο και μια γνήσια δημοκρατία στην Ευρώπη, να προχωρήσουμε μαζί για ένα νέο τύπο ανάπτυξης.

Τα κόμματα-μέλη και παρατηρητές του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς:

Κομμουνιστικό Κόμμα Αυστρίας, Κομμουνιστικό Κόμμα Βαλлонίας-Βρυξελλών (Βέλγιο), Κομμουνιστικό Κόμμα Φλάνδρας (Βέλγιο), Κόμμα Δημοκρατικού Σοσιαλισμού (Τσεχία), Ενωμένο Αριστερό Κόμμα (Εσθονία), Κοκκινόπρασινη Συμμαχία (Δανία), Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα, Αριστερή Συμμαχία (Φινλανδία), Φινλανδικό Κομμουνιστικό Κόμμα, Η Αριστερά (Γερμανία), **ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ της Αριστεράς των Κινημάτων και της Οικολογίας (Ελλάδα)**, Κομμουνιστική Επανάδρυση (Ιταλία), Αριστερό Κόμμα (Λευκορωσία), Η Αριστερά (Λουξεμβούργο), Κόμμα των Κομμουνιστών της Μολδαβίας, Εργατικό Κόμμα 2006 (Ουγγαρία), Μπλόκο της Αριστεράς (Πορτογαλία), Σοσιαλιστική Συμμαχία (Ρουμανία), Κομμουνιστική Επανάδρυση Αγίου Μαρίνου, Ενωμένη Αριστερά (Ισπανία), Ενωμένη και Εναλλακτική Αριστερά (Καταλωνία, Ισπανία), Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας, Ελβετικό Κόμμα Εργαζομένων, Κόμμα Ελευθερίας και Αλληλεγγύης (Τουρκία), Η Άλλη Αριστερά (Βέλγιο), ΑΚΕΛ (Κύπρος), Κόμμα Νέα Κύπρος, Κομμουνιστικό Κόμμα Βοημίας-Μοραβίας (Τσεχία), Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, ΑΚΟΑ (Ελλάδα), Κόμμα Ιταλών Κομμουνιστών, Νέοι Σοσιαλιστές (Πολωνία), Κομμουνιστικό Κόμμα Σλοβακίας.